

Sameera Naseem-Sepher (of Skydancer Nomads)

Саміра Насім-Сефер з Племені Номадів Небесного Танцю

Раса/Клас: Аасімар, Кліричка Ільматера (1 рівень)

Вік: ~30 років

Походження: Калімшан → Маленький Калімшан, Зовнішнє Місто, Брама Балдура

▼ ЗВ'ЯЗОК З ДЖИННОМ

Genie Touched Origin

Although genies no longer rule Calimshan, genie magic is still common in your homeland. Perhaps you inadvertently summoned a djinni from a magic lamp, or maybe you came upon an oasis guarded by a marid. A dao might have saved you from a landslide, or you bargained with an efreeti for fleeting wealth. However your fate intersected with that of a genie, the experience left you with a keen eye, a silver tongue, and more than a touch of magic.

Що сталося під час погромів (12 років):

Саміра не пам'ятає деталі того дня. Спогади розмиті, фрагментовані, наче розбите дзеркало, в якому видно лише шматки. Вона пам'ятає вогонь та елементи у бурхливому вихорі, знищують стіни навколо. Крики. Запах диму і магії - гострий, металевий, неприродний. Вона пам'ятає, як **щось величезне** увійшло в їхній дім. Не людина. Щось набагато більше, складене з вітру і гніву. Джин - можливо efreeti, можливо djinni, які воювали між собою, використовуючи Калімшан як поле битви. Вона пам'ятає голос - низький, резонуючий, що говорив мовою, яку вона не розуміла, але відчувала в кістках. Примордіальна. Мова стихій. Вона пам'ятає біль - вибух магії, що відрівав її руку. Світло таке яскраве, що воно випалило образи з її пам'яті.

А потім - **тишу**. Коли вона проявила, її родини не було. Будинок лежав

в руїнах. Її рука зникла. Але вона була жива - єдина жива в радіусі кварталу.

Чи врятував її джин?

Саміра не знає. І це найгірша частина.

Іноді, в снах (до того, як Ільматер почав приходити), вона бачила фрагменти: величезна постать, складена з вітру, що нахиляється над нею. Рука, що торкається її чола. Відчуття левітації - наче хтось підняв її і відніс від вогню.

Її ставлення до цього зв'язку - травма і гнів:

Саміра **ненавидить** джинів. Раціонально вона розуміє: джини - не монолітна раса, вони різні, як люди. Але емоційно - вона не може відокремити. Коли вона бачить джина на вулиці (їх мало в Брамі, але іноді трапляються), її серце стискається. Магічний протез тримається - реагує на її стрес. Коли хтось у храмі згадує "благословення джинів" або "магію стихій як дар" - вона мовчки виходить з кімнати. Асандир одного разу спробував поговорити з нею про це: "Можливо, той джин справді врятував тебе. Можливо, він не міг врятувати інших, але зробив те, що міг."

Саміра відповіла холодно: "Тоді це найжорстокіший подарунок. Залишити мене живою, щоб пам'ятати."

Найгірше: Саміра знає, що її магічні здібності (*keen eye, silver tongue*) - це **дар** того самого джина, якого вона ненавидить. Коли вона бачить дрібну деталь, що рятує чиєсь життя - вона не може не думати: "Це не моя заслуга. Це його." Коли її голос заспокоює хворого - вона думає: "Який край. Я заспокоюю інших силою, яка змарніла сотні життів." Івонна помічала це. Одного разу сказала: "Ти злишся на джина. Але ти використовуєш його дар, щоб допомагати людям. Можливо, це і є справедливість. Забрати щось жахливе і перетворити на добро."

Вона народилася десь у Калімшані. Десь близько віку 12ти років, її перша родина зазнала наслідків погромів джинів. Вона - єдина, хто лишилася,

сильно скалічена, та без руки, її від знайшли рейнджери повітряних номадів дженасі, надали першої допомоги та віддали її до рук Skydancer Nomads, які прийняли дитину, як свою, не дивлячись на те що вона аасімар, хоча кочеві племена є доволі закритими, вони вбачали особливість у тому, що вона вціліла. При собі вона мала лише одну річ - ідеально збережену красиву збірку казок та оповіднь з Земель Інтриг, її улюблена - "Міф про Чотири Річки".

Вона майже повністю знімла десь на 4 роки, але сумлінно допомагала номадам у справах. Ці номади є доволі добре знане, заможне плем'я з караваном, знахарями та магами, не дикиуни і не розбійники. Часто виконують гуманітарні місії, пошуки загубдених та загиблих у пустелі, надають належні обряди поховання. Моляться Anachtyr, Bhaelros, Chassaura та іншим богам корамшитського пантеону.

Втім, на тому біда не скінчилася. Війни рідко коли відпочивають у Землях Інтриг, тож десь через інші чотири роки, ледве оговтавшись від погромів, плем'я було змушене тікати до Узбережжя Мечів, по різних коряблях, у різні роки, тож від Skydancer Nomads залишилося менше третини. Вони прибули до Брами Балдура, де флот зустріли з невірою та агресією, їх зустріли як потенційних загарбників - з лучниками та катапультами. Пізніше впустили в місто, але холодно, оподаткували прибуття, таким чином плем'я майже повністю збідніло. Після довгого картина на узбережжі, не випускаючи з кораблів, їз нарешті впустили у місто (не всіх) та вигнали назад у Зовнішнє Місто, де вони оселилися в Маленькому Калімшані. Від племені, яке числовсь десятками, згуртованими залишилося лише 13 осіб. Всі живі і нині, навіть після 10 років. Втім, 10 років назад, до міста не пропустили трьох з них. По них повернулися наступного ж ранку з наполегливою харизмою Асандира, що переконав дозвіл на пошук, але так і не знайшли. Вони пропали безвісти. Асандир ніколи не пробачив черговим, що закрили браму і що не пропустили їх. Він клянувся собі, що вб'є їх одного дня. Невідомо, чи він ще палає цим бажанням. Він точно знає їх імена, членів родини, та де вони живуть і чим займаються.

Після двох втрат дому - спочатку в Калімшані, потім під час холодного прийому в Брамі - вона втратила віру в калімшанських богів. Де був Anachtyr,

коли їх зустріли стрілами? Де був Bhaelros, коли шторми забирали кораблі? Вона бачила, як решта племені продовжує молитися, але не могла відчути ніякої божественої пристуності сама. Молитви були пусті, а магія ослабла. Псилохогічне та фізичне знесилення настигло навіть їз непоборного старшину Асандира, який почав сильно хворіти. Вона айже завжди по його бік, часто кастує Healing Hands.

КНИГА "МІФ ПРО ЧОТИРИ РІЧКИ"

Єдина пам'ять від біологічних батьків. Збірка калімшанських оповідань.

Книга має дивну стійкість: пережила погроми, море, спроби крадіжки та знищення. Завжди повертається цілою. Можливо, захищена божественно.

▼ Про Асандира:

Ім'я: Асандир Сефер-аль-Хазар (Asandyr Sepher-al-Khazar of Skydancer Nomads)

Раса: Повітряний дженасі, чоловік, ~65 років

Роль: Друзір (глава) їхнього друдаха в Маленькому Калімшані

Асандир є одним із найповажніших старійшин Skydancer Nomads ще в Калімшані. Заможний торговець, знахар і дипломат племені, він володів даром переконувати навіть найзатятіших купців і чиновників. Його голос звучав як вітер пустелі - спокійний, але невблаганий. Коли джини почали погроми, саме він організував евакуацію, знайшов кораблі, домовився про проїзд.

Під час тієї жахливої ночі прибуття до Брами Балдура, коли їх зустріли стрілами та катапультами, саме Асандир стояв на носі корабля з піднятими руками, кричав Common ламаною мовою: "Ми біженці! У нас діти!" Його не вистрілили тільки тому, що він не опустив рук навіть під загрозою смерті.

Саме він переговорював з байдужими чиновниками, платив непомірні

податки, організував поселення в Маленькому Калімшані. Коли племені не вистачало грошей, він продав власні сімейні амулети. Коли треба було знайти роботу новоприбулим - він використовував свої старі торговельні зв'язки. Він був тим, хто тримав решту Skydancer Nomads разом, коли все інше розсипалося, не дивлячись на тяжкий стан. Він є братом, батьком, мудрецем і провідником племені, Саміра називає його батьком.

Зараз:

Але 10 років виснаження, втрати і відповідальності настигли навіть цього непоборного старішину. Психологічне та фізичне знесилення проявилося у важкій хворобі. Його тіло, колись сильне і гнучке як вітер, тепер тремтить. Він задихається після кількох кроків. Healing Hands допомагає, але ненадовго - це щось глибше, ніж звичайна хвороба. Саміра знає, що Асандир згасає, але не може собі уявити цієї втрати.

Асандир усе ще намагається виконувати обов'язки дружі, але всі бачать: він згасає. Він відмовляється відпочивати, бо вважає, що громада розспілеться без нього. "Хто ще знає, як говорити з цими балдурійцями? Хто ще пам'ятає, як ми жили в Калімшані?"

Відносини з персонажем:

Асандир пам'ятає той день, коли рейнджеї принесли скалічену дівчину-аасімар з руїн. Він особисто прийняв рішення взяти її до племені, попри протести деяких старішин: "Боги залишили її живою. Ми не маємо права відвернутися."

Він бачив, як вона зростала, німа і травмована. Він був тим, хто сказав їй вперше після чотирьох років мовчання: "Твій голос повернувся. Добре. Тепер допоможи мені рахувати товари." Він ніколи не жалів її - він давав їй роботу, відповідальність, гідність.

Коли вона втратила віру в калімшанських богів після прибуття до Браму, він не картав її. Сам він продовжує механічно молитися Anachtyr і Bhaelros, але його очі порожні під час молитов. "Може, боги теж втомилися," - сказав він їй одного разу.

Зараз, коли він хворий, вона одна з небагатьох, кому він дозволяє себе лікувати. Її Healing Hands приносять йому полегшення, хоч і короткоснє.

Він бачить в її celestial силі те, чого більше не відчуває сам - присутність божественного.

Особливості:

- Носить вицвілий, але дорогий калімшанський одяг - один з останніх речей, що залишилися з старого життя
- Має звичку торкатися амулета Акаді на шиї, коли приймає важливі рішення, хоч більше не вірить, що богиня слухає
- Його голос, колись сильний, тепер хриплій, але все ще має ту саму непохитну впевненість
- Говорить мало, але кожне слово зважене
- Ніколи не скаржиться на біль, навіть коли задихається

Оселившись в Маленькому Калімшані, їм там допоміг вкорінитися тодішній другір. Він допоміг тоді знайти Самірі роботу в храмі Ільматера. Їй було близько 20 років, не маючи перспектив і погано знаючи мову, вона звісно одразу почала працювати, але не з віри в Ільматера, а з практичності. Їй потрібна була робота, храм годував бідних і давав прихисток. Майже 10 років вона механічно виконувала обов'язки: доглядала хворих однією рукою, прибирала храм, читала молитви вголос, не розуміючи і не вірячи. Через десь 5 років після служби, Асандир зробив їй подарунок (від всього племені) - красивий зачарований простетик, який реагував як справжня рука. Вона заплакала тоді вперше за багато років - не від радості, а від того, що не знала, як віддячити за таку жертву племені, яке вже стільки втратило.

Про Маленкій Калімшан:

The Baldurian district was designed like one of the "sabbans" of Calishite cities. As was the custom, it was divided into several, walled-off "drudachs", or neighborhoods, that were partitioned by individual walls. These walls were uniformly built, 15' (4.6 m) tall with minarets set at regular intervals.[2]

Each drudarch featured the same cultural landmarks. Each held personal quarters for the "druzir" and their family; lodging for the "amlakkar", who were personal family guards; a place for worship, such as a shrine or temple; as well as a

common area to rest and socialize, such as a festhall, inn or even a decorative fountain.[2]

<https://www.worldanvil.com/w/toril-lorddayehawk/a/little-calimshan-landmark>

Вона була корисною і працьовитою, але просто низькоранковою служницею храму. Старші клірики бачили в ній "ту калімшанську однорукую дівчину, що допомагає".

Колишній старший клірик храму, Брат Торін Грейстоун, був неймовірно практичним чоловіком, аж до жорстокості. Вірив тільки в результати і ніколи не надавав шансу потенціалу. Він був гуманітарною особою, але тільки тоді, коли це мало вигоду. За його керівництва, втім, храм зазнав неймовірних реконструкцій та справедливого відшкодування праці. Бідні отримували їжу і ліки точно за розкладом. Жодної марнославної молитви - тільки дієва допомога. Жодних "божественних знаків" - тільки медицина і організація.

Для Саміри це було ідеально. Вона не мусила вірити - лише працювати. Брат Торін ніколи не питав про її віру, тільки чи виконала вона завдання. Коли вона читала молитви порожніми словами, він кивав задоволено: "Добре. Люди їх чують, це їм допомагає. Продовжуй."

Майже 10 років Саміра сумлінно запалювала свічки, протирала пил, міняла бинти, варила відвари. Її руки - справжня і магічна - рухалися синхронно, механічно, без думок. Вона знала кожен кут храму, кожну молитву напам'ять, але жодного разу не відчула божественної присутності. Ільматер був для неї просто ім'ям на стінах, символом на емблемах, словами в кни�ах.

Ilmater https://youtu.be/QC7o_lZV89Q

Вона бачила, як інші клірики молилися з слізами на очах, як вони шепотіли з богом наче зі старим другом. Вона намагалася імітувати їхню побожність - схиляла голову у потрібний момент, складала руки правильно, навіть навчилася робити той особливий вираз обличчя, що означав "глибоку молитву". Але всередині була лише порожнечा.

Іноді, пізно вночі, коли вона одна мила підлогу храму, вона питала вголос у темряву: "Чому ти взяв мою родину? Чому ти взяв моє плем'я? Чому ти взяв мою руку?" Ніхто ніколи не відповідав. Ані Anachtyr, ані Bhaelros, ані Ільматер. Тільки відлуння її власного голосу.

Але вона продовжувала приходити кожного ранку. Тому що альтернативи не було. Тому що храм платив. Тому що Асандир влаштував її сюди, і вона не могла підвести племе знову. Тому що хоч би там що, хворі потребували догляду, а підлога не вимиється сама.

Брат Торін ніколи не дізнався, що його найнадійніша служниця не вірила в жодне слово, яке промовляла. Або, можливо, зінав - і це його влаштовувало. Врешті-решт, віра не змінює бинти і не готує їжу. Це роблять руки.

Втім, пару років тому, керівництво храму мало раптово змінитися. Брат Торін раптом подав у відставку, здавалося б, храм зазнав найкращих часів.

Складно було зрозуміти, чому. Новою старшиною храму стала Сестра Івонна Боклер, попередньо заступниця Торіна. Досвідчена кліричка, яка бачила потенціал там, де інші бачили лише робочі руки. Івонна помічала її роками: як вона доглядає хворих, як читає молитви навіть без віри, як ніколи не скаржиться.

І з цією зміною, сталося щось цікаве - Ільматер тепер став з'являтися у сні у своєму фемінному аспекті. Спочатку, Саміра не розуміла, хто то є.

▼ Про Сестру Івонну

Ім'я: Сестра Івонна Боклер (Sister Yvonne Beauclair)

Раса: Напівельфка, жінка, ~120 років (виглядає на 55)

Роль: Старша кліричка храму Ільматера в Місті Брами Балдура

Зовнішність:

Івонна - напівельфка з довгим сивим волоссям, яке вона збирає в простий вузол на потилиці. Жодних прикрас, жодної марнославності. Ельфійська кров видає себе в тонких рисах обличчя, трохи загострених вухах, що ледь визирають з-під волосся. Але на відміну від більшості напівельфів, які зберігають молодість десятиліттями, Івонна виглядає старшою за свій

вік. Її обличчя покрите тонкими зморшками. Очі яскраві і смарагдові, глибокі, з тим особливим поглядом, що бачить не лише те, що людина показує, а те, що вона ховає. Коли Івонна дивиться на людину, створюється відчуття, що вона бачить не лише те, що людина показує - а все. Кожну брехню, кожну рану, кожен акт доброти, що ніхто не помітив. Цей погляд не осуджує, але від нього неможливо сховатися.

Її руки - найпомітніша риса. Вони покриті шрамами: опіки, порізи, сліди від хвороб, які вона лікувала без рукавичок, бо рукавички створюють дистанцію між кліриком і стражденником. Пальці трохи скривлені - артрит, який приходить до всіх, хто багато років працює руками в холоді й вологі. Але рухаються вони все ще впевнено, ніжно.

Носить просту сіру рясу Ільматера, зношену на ліктях і підолі. Емблема Ільматера на грудях - стара, потемніла від часу срібна брошка у формі зв'язаних рук. Вона належала їй вчителю, Брату Мартину, і тепер належить їй. Іноді, коли вона глибоко молиться, емблема ледь світиться м'яким сріблястим сяйвом.

Особливості характеру:

- **Терпляча, але не пасивна.** Івонна може чекати роками, поки людина буде готова, але коли приходить час діяти - вона діє рішуче.
- **Бачить потенціал, який інші пропускають.** Не тому що вона ідеалістка, а тому що вона пережила достатньо, щоб знати: люди сильніші, ніж здаються.
- **Не судить словами, але її мовчання красномовне.** Коли хтось бреше собі або іншим, Івонна просто дивиться - і цього достатньо.
- **Фізично торкається людей, коли це має значення.** Рука на плечі, долоня на долоні. Не патронажно, а з рівністю. "Я тут. Ти не самотній."
- **Сміється рідко, але широко.** Коли вона сміється - це звучить як подих полегшення після довгого болю.

Backstory:

Backstory - рання історія:

Івонна народилася в невеликому містечку на Узбережжі Мечів від ельфамандрівника і людини-ковальки. Батько залишив їх, коли Івонна була немовлям - не з жорстокості, а тому що ельфи не завжди розуміють, як швидко минає час для людей. Він обіцяв повернутися "скоро". Для нього це могло означати десятиліття.

Мати померла при пологах наступної дитини, коли Івонні було дванадцять. Немовля теж не вижило. Івонна залишилася одна - занадто ельфійська для людей, занадто людська для ельфів. Батько-коваль громади взяв її до себе не з доброти, а з обов'язку. Вона працювала на нього, спала в куточку майстерні.

Коли їй було п'ятнадцять, у містечко прийшла чума. Батько-коваль захворів одним з перших. Івонна доглядала його - не з любові, яку він ніколи не давав, а просто тому що так треба було робити.

Місцевий храм Ільматера прийняв хворих - всіх, кого інші відвернули. Івонна прийшла туди не молитися, а просто тому що не знала, куди ще йти. Старий клірик, Брат Мартин, подивився на неї - довго, проникливо - і подав чисту тканину.

"Якщо хочеш допомогти - допомагай."

Батько-коваль не вижив. Більшість хворих не вижили. Але Івонна залишилася.

Покликання:

Брат Мартин був не просто кліриком - він був одним з тих рідкісних обранців, через яких божество справді дивиться на світ. Івонна це відчула з першого дня. Коли він молився - не для галочки, не за розкладом, а щиро - повітря в храмі ставало важчим, насиченішим, наче сама присутність чогось більшого входила в кімнату.

Він навчив її не техніці молитов, а присутності.

"Багато кліриків молять богів дати їм силу," - казав він, міняючи бинти на почорнілих від чуми ногах. "Але Ільматер не дає силу зцілювати всіх. Він дає силу бути поруч з тими, кого не можна зцілити. Це важче."

Івонна не зрозуміла відразу. Але вона бачила: Брат Мартин сидів поруч з помираючими і просто тримав їх за руку. Не казав порожніх слів про

"краще місце". Просто сидів. І люди помирали спокійніше, наче його присутність забирала трохи жаху.

Одної ночі, коли Івонна доглядала молоду жінку, яка благала її: "Не дай мені померти самій", - вона не знала, що робити. Жінка помирала, це було очевидно. Ліки не діяли. Молитви здавалися порожніми.

Але Івонна все одно сіла поруч. Взяла жінку за руку. І просто була присутньою.

І тоді вона відчула це вперше - тепле, майже непомітне сяйво. Не в кімнаті - в собі. Наче хтось узяв її за руку теж. Наче голос без слів сказав: "Я тут. Ми разом з нею."

Жінка померла через годину. Але вона не померла самотньою. І Івонна зрозуміла: це і є покликання. Не перемагати смерть - а бути присутньою в ній.

Брат Мартин посміхнувся, коли вона розповіла йому.

"Тепер ти знаєш," - сказав він просто. "Ільматер торкнувся тебе. Ти його обранка."

Вона провела наступні сотню років служачи в різних храмах Ільматера по всьому Узбережжю. Війни. Чума. Голод. Вона лікувала солдатів з обох боків конфліктів і ніколи не питала, за кого вони воювали. Годувала біженців, які втекли від тих самих армій, які вона щойно лікувала. Сиділа поруч з помираючими дітьми і співала їм колискові мовами, яких не знала - але які чомусь приходили до неї в потрібний момент.

Вона навчилася відчувати страждання на відстані - не магією, а просто глибокою емпатією, яка межувала з провидінням. Входячи в кімнату, вона знала, хто потребує її найбільше. Іноді просто сідала поруч з кимось, хто не казав нічого вголос, і той починав плакати - наче її присутність давала дозвіл відчути біль.

Інші клірики бачили це і не розуміли. "Як ти знаєш?" - питали вони.

"Ільматер бачить," - відповідала Івонна. "А я дивлюся його очима."

Десять років тому вона прибула до Брами Балдура і стала заступницею Брата Торіна Грейстоуна в храмі Ільматера в Зовнішньому Місті. Брат Торін Грейстоун зустрів її холодно, але не міг відмовити - вона прийшла з

рекомендаційними листами від трьох регіональних храмів, всі описували її як "найглибшу обранку Ільматера, яку ми бачили за покоління".

Коли вона входила в кімнату, повітря ставало важчим - не фізично, але духовно. Наче хтось третій був присутній. Коли вона молилася - справді молилася, не читала слова - храм резонував. Свічки горіли яскравіше. Хворі дихали легше.

Торін завжди знов, що Івонна інша. Він це відчував глибоко, інстинктивно, на рівні, який не міг пояснити. Мав остраж у душі, остраж того що божество, яке бачить його очима Івонни, його осуджує. Він глибоко в душі боявся, що Ільматер покарає його за недуховність.

Сам Торін був практичним, ефективним, організованим. Івонна поважала його за це - справді, під його керівництвом храм годував більше людей, ніж будь-коли.

Але з часом вона починала розуміти: Торін будував машину допомоги, не храм. Він вимірював успіх цифрами - скільки наданих страв, скільки вилікуваних хворих, скільки відремонтованих кімнат. Він ніколи не питав імен. Ніколи не сидів просто поруч з тими, кого не можна було вилікувати.

Івонна не критикувала його відкрито. Але вона робила те, що він не робив: запам'ятовувала імена, слухала історії, тримала за руки тих, хто помирає. І повільно, дуже повільно, люди починали приходити не до храму - до неї.

Відставка Торіна:

Два роки тому Брат Торін раптово подав у відставку. Офіційна причина - "потреба відпочити після років служіння". Справжня причина ніколи не була сказана вголос.

Але Івонна знала. Вона бачила, як він стояв біля ліжка молодої матері, яка померла після пологів. Бачила, як він дивився на немовля, що вижило. Бачила той короткий момент, коли маска практичності тріснула - і під нею було щось зламане.

"Я все зробив правильно," - сказав він їй тієї ночі. Вперше за десять років його голос трептів. "Я використав найкращі ліки, найкращих лікарів. Я робив все за протоколом. Чому вона померла?"

Івонна не мала відповіді. Тільки тишу і присутність.

Торін пішов наступного тижня. Можливо, він шукав відповіді деінде. Можливо, просто не міг більше дивитися на те, що його ефективна система не може виправити - людську смертність.

Івонна стала старшою кліричкою не тому, що бажала влади. А тому, що хтось мав бути.

Керівництво:

Під керівництвом Івонни храм не став менш ефективним - Торін залишив добру організацію, і вона її зберегла. Але атмосфера змінилася.

Клірики тепер молилися не за розкладом - а тоді, коли відчували потребу. Івонна не вимірювала їхню продуктивність цифрами - вона дивилася в їхні очі і питала: "Як твоя душа?"

Вона відкрила старі сховища храму, де лежали реліквії та артефакти - речі, які Торін вважав "непрактичними". Давні молитовники, зцілювальні амулети, які не використовувалися десятиліттями. Вона не знала, чи спрацюють вони. Але вона вірила - а віра має силу.

І Ільматер відповів.

Магія повернулася до храму не як інструмент, а як присутність. Молоді послушники відчули потік божественної сили. Старі артефакти почали світитися. Сни і знамення приходили до тих, хто був готовий їх почути.

Івонна не здивувалася. Вона завжди знала: боги відповідають не на ефективність. Вони відповідають на щирість.

Відносини з Самірою:

Івонна помічала Саміру з першого дня, коли прийшла до храму. Не тому, що та була аасімаркою або мала лише одну руку - а тому, що в її очах була така знайома порожнечка. Порожнечка того, хто втратив занадто багато і більше не вірить, що щось має значення.

Але Івонна також бачила, як Саміра працювала. Ніколи не скаржилася. Ніколи не просила полегшення. Читала молитви порожніми словами, але міняла бинти з ніжністю. Не вірила в Ільматера, але любила тих, кого доглядала.

"Вона молиться руками," - сказала Івонна одного разу Торіну, коли той скаржився, що "ця калімшанська дівчина" читає молитви без належного благоговіння.

Торін не зрозумів. Але Івонна бачила: Саміра служила Ільматеру, навіть не знаючи його імені. Вона втілювала його принципи - бути поруч у стражданні - краще, ніж багато "справжніх" кліриків.

Коли Івонна стала старшою, вона не сказала Самірі нічого особливого. Просто продовжувала спостерігати. Чекала. Вона знала: боги мають свій час.

А коли магія почала прокидатися в Самірі - коли свічки спалахували без дотику, коли Healing Hands почали працювати сильніше - Івонна просто всміхнулася.

"Я знала," - сказала вона просто. Без тріумфу, без здивування. "Я завжди знала, що Ільматер тримає руку на тобі."

Висвячення Саміри:

Коли Саміра попросила про офіційне висвячення в клірики, старша гвардія храму обурилася. Заперечення були передбачувані:

"Вона ж біженка - як ми можемо довіряти їй представляти храм?"

"Вона щойно знайшла віру - як ми знаємо, що це не тимчасово?"

"Її сила - це від аасімарської крові, від небожителів, не від справжнього зв'язку з Ільматером."

"У неї навіть рука не справжня - як вона може здійснювати ритуали?"

Івонна слухала спокійно. Потім встала.

"Вона служила вірніше, ніж багато хто з вас," - голос не був гучним, але кожне слово лунало чітко. "Вона служила десять років. Без віри, без надії, без визнання. Вона приходила кожного дня, коли могла просто піти. Вона доглядала хворих, яких ви вважали 'безнадійними'. Вона мила підлоги, які ви не помічали. Вона читала молитви, в які не вірила, тому що хтось мав їх читати."

Вона обвела поглядом зібрання.

"А тепер Ільматер відповів їй на вірне служіння, на самовіддачу, дороту да дисципліну. Хто ми такі, щоб сумніватися в його виборі? Хто з вас служив би десять років без жодного знаку, без жодної відповіді?"

Тиша.

"Її аасімарська кров - дар від богів. Її протезована рука - свідчення того, що вона пережила і продовжила жити. Її біженський статус - нагадування, що Ільматер приходить до страждаючих, не до привілейованих. І її пізно знайдена віра - найщиріша, бо вона заробила її через роки служіння."

Івонна поклала руку на плече Саміри - єдиний раз, коли вона порушила особистий простір без запиту, бо це мало значення.

"Вона стане кліричкою. І якщо хтось має заперечення - йдіть молитися і запитайте Ільматера особисто. Але я вже запитала. І він відповів."

Заперечень більше не було.

Перший сон прийшов через тиждень після призначення Івонни. Жінка в простому сірому одязі, зі шрамами на руках і обличчі, що світилися м'яким сріблястим сяйвом. Вона сиділа поруч з Самірою в порожньому храмі і просто дивилася. Не говорила, не судила - просто була присутня. Коли Саміра прокинулася, вона відчула щось незвичне - не полегшення, не радість, а просто... менше самотності.

Сни повторювалися. Іноді жінка просто сиділа поруч. Іноді вона торкалася шрамів Саміри - тих, що залишилися від джинів, від втрат, від років виснаження. Її дотики не лікували - вони визнавали. "Я бачу," здавалося, говорили ці дотики. "Я бачу твій біль, і він має значення."

Саміра не розуміла. Вона не молилася щиро. Вона не просила божественних видінь. Чому ця жінка приходить до неї?

Під керівництвом Івонни храм змінився. Не зовнішньо - реконструкції Торіна залишилися на місці. Але атмосфера стала іншою. Івонна молилася не за розкладом - вона молилася тоді, коли відчувала потребу. Вона не вимірювала допомогу цифрами - вона дивилася в очі людям і бачила їхні історії. І найдивніше - боги відповідали.

Клірики стали могутнішими. Молоді послушники, які роками не могли вилікувати навіть подряпини, раптом відчули потік божественної сили. Сни, пророцтва, давні артефакти, які десятиліттями лежали в сховищах як прикраси, раптом почали текти магією. Храм духовно ожив - наче хтось нарешті відкрив двері і впустив свіже повітря.

Брат Торін, здавалося, побудував ідеальну машину допомоги. Але машина, яка забула, що вона - живий храм. Івонна не була потужнішою кліричкою технічно - вона була справжньою віруючою. Вона була тим каналом, через який Ільматер справді бачив свій храм. І коли він нарешті побачив - він повернувся.

В одну з ночей, молячись механічно на пізній службі, коли Саміра читала звичні слова порожніми вустами, сталося щось цікаве. Свічка, яка згасла, раптом спалахнула знову - без дотику, без вогнива. Просто запалилася. Престиджитація, здогадалася вона пізніше. Але тоді це здавалося дивом.

Наступного дня, коли вона хотіла попросити іншу служницю принести чисту воду, слова просто... дісталися до неї. Через кімнату, ніби шептіт біля вуха. Message. Вона не намагалася - закляття просто виникло, природно, наче дихання.

Інші дрібні можливості з'являлися одна за одною, механічно, без зусиль. Вона могла тепер доглядати за храмом набагато ефективніше - очищати вівтар одним дотиком, відправляти короткі повідомлення, підтримувати порядок майже без праці.

А коли вона клала руки на Асандира, який лежав у гарячці, Healing Hands спрацювали інакше. Не на години полегшення, як раніше - на дні. Він міг встати, ходити, навіть усміхатися. Магічна рука-протез стала слухатися краще, рухатися плавніше, наче справді стала частиною її.
Саміра не розуміла. Вона не змінилася. Вона все ще читала молитви

механічно. Вона все ще не відчувала віри - принаймні не так, як інші клірики, що плакали під час служб. Але щось змінилося навколо неї.

Івонна помітила. Звісно, помітила. Одного вечора вона підійшла до Саміри, коли та мила підлогу магічною рукою, котра тепер рухалася синхронно з справжньою, без затримки.

"Ти відчуваєш це?" - запитала Івонна тихо.

"Що саме?" - Саміра не зупинялася.

"Його присутність."

Саміра завмерла. Губи тремтіли. "Я... я не знаю. Я досі не вірю. Не так, як ви. Я просто... роблю те, що завжди робила."

Івонна всміхнулася - м'яко, без осуду.

"Дитино, ти служила йому десять років, не знаючи його імені. Ти доглядала хворих, коли сама була зламаною. Ти читала його слова, коли не вірила в них. Ти думаєш, він не бачив?"

"Але я не молилася щиро..."

"Ти молилася руками." Івонна торкнулася протезу - м'яко, з повагою. "Кожен раз, коли ти міняла бинти, коли годувала голодних, коли мила підлогу після важкого дня. Ільматер - бог страждання і співчуття. Він бачить не слова. Він бачить вчинки. І він був поруч з тобою все цей час. Просто чекав, поки ти будеш готова його почути."

Того вечора, коли Саміра повернулася до своєї маленької кімнати в дрударсі, жінка з її снів знову з'явилася. Але цього разу Саміра запитала вголос:

"Хто ти?"

Жінка всміхнулася - і Саміра раптом побачила: шрами на її руках світилися, як на святих іконах. Сріблясте сяйво не ховало біль - воно його визнавало.

"Ти знаєш, хто я," - відповідь прийшла не словами, а відчуттям. "Я той, хто бачив кожну твою слізозу і кожну втрату. Кожен день, коли ти вставала і

продовжувала, попри все. Я не обіцяю, що біль зникне. Я обіцяю, що ти не самотня в ньому."

Коли Саміра прокинулася, на її щоках відчула слізни. Вперше за багато років - не від горя, не від відчаю. Просто від того, що хтось нарешті побачив.

Івонна не здивувалася, коли Саміра попросила про офіційне висвячення в клірики. Попри опір старої гвардії - "вона ж біженка", "вона ж щойно знайшла віру", "*ii celestial* кров - це не справжня віра" - Івонна відстояла її.

"Вона служила вірніше, ніж багато хто з вас," - сказала Івонна на зборах.
"Вона служила, коли не мала ні віри, ні надії. А тепер Ільматер відповів. Хто ми такі, щоб сумніватися в його виборі?"

Тепер, у свої 30, Саміра носить емблему Ільматера на грудях - просту, зношену, подібну до тієї, що носить Івонна. Вона все ще вчиться молитися широко. Все ще не завжди відчуває божественну присутність яскраво, як інші. Але руки її знають, що робити. І коли вона доглядає хворих, міняє бинти, втішає плачучих - вона відчуває те тепло, майже непомітне сяйво.

▼ ЗАПРОШЕННЯ НА КОРОНАЦІЮ

Запрошення прийшло до Асандира Сефера-аль-Хазара з Номадів Небесного Танцю офіційним листом з печаткою Parliament of Peers. Елегантний пергамент, каліграфічний почерк, золота облямівка - все те, що мало вражати. "З нагоди 10-ї річниці прибуття нової хвилі біженців з Калімшану, Parliament of Peers з гордістю запрошує визначних представників калімшанської громади на урочисту коронацію..."

За десять років Асандир справді став відомим - мудрець, знахар, дипломат. Його поради шукали не лише калімшанці, а й інші громади Зовнішнього Міста. Навіть деякі купці з самої Брами приходили до нього, коли потрібно було розібратися в складних питаннях торгівлі з Півднем. Він заслужив це запрошення більше, ніж хтось інший.

Але коли він тримав цей лист у тремтячих руках, в його очах палав не почет - а презирство.

"Десять років," - прохрипів він, кидаючи папір на низький столик перед собою. Саміра сиділа навпроти, щойно закінчивши чергове лікування. Його дихання було трохи ріvnішим після Healing Hands, але вони обоє знали - це ненадовго. "Десять років вони дивляться на нас як на екзотичні прикраси. Тепер хочуть покрасуватися нами на своїй церемонії."

"Асандире..."

"Ні." Він підняв руку - жест все ще владний, попри слабкість тіла. "Я знаю, що ти скажеш. Що це можливість. Що треба бути дипломатичним. Я був дипломатичним десять років. Я посміхався їхнім чиновникам, що оподатковували наше горе. Я кланявся їхнім купцям, що підвищували ціни, бо знали - нам нікуди йти. Я дякував їхнім 'благодійникам', що кидали нам гроші як собакам і чекали вдячності."

Він закашлявся - довго, болісно. Саміра хотіла підійти, але він махнув рукою - не треба.

"Моя дипломатична натура має межі," - сказав він, коли відновив подих. "І ця..." - він вказав на запрошення з відразою, - "це показуха перетнула їх."

Саміра мовчала. Вона розуміла. Вона теж бачила ті посмішки - патронажні, самовдоволені. "Ми так пишаємося нашою різноманітністю." Наче вони зробили щось особливе, впустивши людей, які втекли від смерті.

"Але," - Асандир нахилився вперед, і його очі зустрілися з її, - "хтось має піти. Не заради них. Заради нас. Щоб вони пам'ятали - ми тут. Ми не зникли. Ми не стали зручними і невидимими."

"Ти хочеш, щоб я пішла."

"Так." Він не вибачався за це. "Ти - краща репрезентація, ніж я коли-небудь був би."

Саміра хотіла заперечити, але він продовжив:

"Ти - нове покоління. Ти прибула дитиною, тепер ти доросла жінка з професією, з силою. Ти аасімарка - вони люблять символізм, дай їм символ, який вони не зможуть проігнорувати. Ти володієш їхніми мовами

так само добре, як нашою - покажи їм, що ми не просто 'біженці', які не хочуть інтегруватися. І твоя рука..."

Він сягнув до іншого листа - менш формального, на простішому папері.

"І є ще одна причина. Леді Кассандра Вейнрайт особисто цікавилася, чи будеш ти присутня."

"Я?" Саміра здивовано підняла брови. "Я ніколи не зустрічала цю жінку."

"Але ти зустрічала її доньку." Асандир всміхнувся - вперше за цю розмову широко. "Пам'ятаєш, півроку тому, ту молоду леді, що впала з коня біля bazaar? Сильний струс, можливий перелом черепа. Лікарі казали, треба чекати. А ти поклала на неї свої цілющі руки..."

Саміра пригадала. Юна дівчина, років шістнадцяти, в дорогому одязі, побита і переляканана. Натовп зібрався, але ніхто не наважувався доторкнутися - адже вона явно з знаті. А Саміра просто підійшла, опустилася на коліна і поклала руки на голову дівчини. Healing Hands спрацювали - сильніше, ніж коли-небудь раніше. Дівчина прокинулася через хвилину, без жодних наслідків.

"Це була її донька," - підтверджив Асандир. "Вейнрайт шукала тебе після того. Хотіла віддячити, але ти вже пішла. Івонна сказала їй твоє ім'я, але не більше. Тепер ця леді організувала ці 'ювілейні запрошення' - і особисто запитувала через офіційні канали, чи 'молода кліричка-аасімар з Маленького Калімшану' буде присутня."

Саміра відчула, як щось стискується в грудях. "Вона хоче використати мене для того аби похлопати себе по плече."

"Можливо," - Асандир не заперечував. "Прогресивна аристократка, яка 'допомагає біженцям'. Гарна історія для її кар'єри. Але," - він знову нахилився, - "ти теж можеш використати це. Вона має зв'язки. Вона член Parliament of Peers. Якщо вона щиро вдячна - можливо, ти зможеш попросити щось реальне. Не самовдоволені копійки на благодійність. А справедливість."

Саміра дивилася на запрошення. Золота облямівка насмішливо відбила світло свічок.

"Я не знаю, як поводитися на таких церемоніях," - сказала вона тихо.

"Не треба." Асандир посміхнувся - втомлено, але тепло. "Будь собою. Носи наш одяг. Носи свою емблему Ільматера з гордістю. Говори нашою мовою, якщо захочеш. Не вибачайся за те, ким ти є. Вони запросили 'представника калімшанської громади' - дай їм справжню представницю, не ту версію, яку вони хотуть бачити."

Він простягнув їй запрошення - справжньою, не тремтячою рукою.

"Піди, Саміро. Представляй нас гідно, мое золото. Я певен, вони тебе не забудуть."

Перед тим як вона пішла, Асандир покликав її назад.

"Ще одне," - сказав він тихо. "Ця Вейнрайт - вона не погана людина. Просто... обмежена. Вона щиро вважає, що робить добру справу. Що 'інтеграція' і 'різноманітність' - це відповідь. Але вона ніколи не стояла на пристані під стрілами. Вона ніколи не рахувала останні монети на їжу після їхніх податків. Вона ніколи не стояла в чергах на видачу їжі. Вона не знає, як це - бути символом замість людини."

Він подивився їй в очі - і в його погляді була втома десятиліть.

"Якщо вона підіде до тебе з посмішкою і скаже 'ми так пишаємося', - не злися. Просто... нагадай їй, що ми не історія успіху для їхніх промов. Ми люди. З іменами. З історіями. З болем, який не зникає, бо минуло десять років."

Саміра кивнула.

"І Саміро," - він всміхнувся останній раз, - "якщо вона торкнеться твоого плеча без дозволу - можеш відсунутися. Ти не зобов'язана бути 'зручною' для їхнього комфорту."

Вона засміялася - вперше за весь цей напружений вечір. "Я спробую запам'ятати."

Це не випадкове запрошення - це **10-річний ювілей** для визначних осіб з нової хвилі біженців.

Чому вона йде:

Запрошення мало прийти **друзір** (глава) їхнього друдаха або інша важлива особа з громади. Але старшина хворий.

Її відправляють, бо:

- Вона клірик (може представляти громаду духовно)
- Знає мови, може спілкуватися
- Молода, представницька
- Аасімар - виглядає "святою", це добре для PR
- Йде замість Асандира

Вельможа, з якою є зв'язок

2. ВЕЛЬМОЖА (Той, хто надав запрошення)

Ім'я: Леді Кассандра Вейнрайт (Lady Cassandra Wainwright)

Раса: Людина, жінка, ~45 років

Роль: Член Parliament of Peers, відповідальна за "зв'язки з громадами Зовнішнього Міста"

Backstory:

Прогресивна аристократка, яка вважає, що інтеграція біженців - це "правильно і вигідно". Ініціювала ювілейні запрошення для визначних осіб нової хвилі біженців.

Відносини з персонажем:

- Ніколи особисто не зустрічалася з нею
- Надала запрошення громаді через офіційні канали
- Може підійти на коронації з патронажною посмішкою: "О, ви з Маленького Калімшану! Як чудово!"
- Щиро вважає, що робить добру справу, але не розуміє реального життя біженців

Особливість:

Має звичку казати "ми так пишаємося нашою diversity" і торкатися людей по плечу без дозволу.

Потенційний конфлікт:

Можливо, вона хоче використати персонажа для якоїсь PR-ініціативи. Або попросить "поділитися своєю inspirational story" на публіці.

https://forgottenrealms.fandom.com/wiki/Knights_of_IlMater

<https://forgottenrealms.fandom.com/wiki/Sabban>

https://forgottenrealms.fandom.com/wiki/Church_of_IlMater

https://forgottenrealms.fandom.com/wiki/Coramshite_pantheon

<https://forgottenrealms.fandom.com/wiki/Calimshan#Coramshan>